

Phần 11

David nhìn Paul, thằng bé nằm ngủ ngon lành trên tấm khăn trải, đầu ngoẹo sang một bên, những món tóc dài hơi xoắn rủ xuống cái cổ ẩm ướt. Ít nhất thì con trai anh cũng tránh được nỗi đau ấy. Paul sẽ không lớn lên mà phải chịu đựng nỗi đau mất đi đứa em gái của mình, như David đã phải chịu. Nó sẽ không bị buộc phải tự lo cho chính mình chỉ vì em gái nó không thể làm được điều đó.

Ý nghĩ đó, và tác động của nỗi chua xót kia, khiến David nghệt thở. Anh rất muốn tin rằng mình đã đúng khi giao con gái cho Caroline Gill. Hoặc ít nhất anh cũng đã viện được những lý do đúng đắn. Nhưng hình như không phải thế. Hình như không phải Paul là người được anh bảo vệ trong cái đêm bão tuyết quay cuồng đấy, mà chỉ là một phiên bản thất lạc của chính bản thân anh mà thôi.

“Sao anh nhìn mông lung vậy,” Norah quan sát anh.

Anh xích lại gần nàng hơn, rồi cùng tựa lưng xuống phiến đá.

“Bố mẹ anh đã áp ủ nhiều mơ ước về anh,” anh nói. “Nhưng những mơ ước đó lại không giống với mơ ước của chính anh.”

“Nghe giống như em và mẹ em ấy,” Norah nói, rồi vòng tay quanh đầu gối. “Mẹ nói tháng sau sẽ tới thăm chúng ta. Em nói với anh chưa nhỉ? Bà được bay miễn phí.”

“Thế chẳng phải tốt hay sao? Paul sẽ làm cho bà bận bịu luôn.”

Norah cười vang. “Phải thế không? Đây là lý do chính cho chuyến đi của bà mà.”

“Norah, em mơ ước gì?” anh hỏi. “Em mơ ước gì cho Paul?”

Norah không trả lời ngay. “Em nghĩ chắc em mong con được hạnh phúc.” Cuối cùng nàng cũng cất lời. “Bất cứ điều gì khiến con hạnh phúc, em đều mong nó có được. Em không quan tâm đó là gì, miễn là con lớn lên trở thành người tốt và luôn thành thật với bản thân mình. Và rộng lượng, mạnh mẽ như bố nó nữa.”

“Không,” David nói, giọng không vui lắm. “Em sẽ không muốn con lại giống anh đâu.”

Nàng chăm chú nhìn anh, vẻ ngạc nhiên. “Sao lại không?”

Anh không trả lời. Ngập ngừng mất một lúc lâu, Norah mới tiếp lời.

“Có chuyện gì không ổn hả anh?” nàng hỏi, giọng không có vẻ gì công kích mà rất trầm ngâm, như thể khi nói ra nàng cũng đang cố gắng tìm ra câu trả lời. “Ý em là giữa hai chúng ta ấy, David à.”

Anh không trả lời, anh đang cố gắng kìm nén cơn giận đang đột ngột dâng lên. Tại sao nàng cứ phải khuấy tung mọi chuyện lên cơ chứ? Tại sao nàng không để quá khứ ngủ yên và tiếp tục cuộc sống của mình? Nhưng nàng đã lại nói tiếp.

“Mọi thứ đã không còn như cũ nữa kể từ ngày Paul ra đời và Phoebe chết. Còn anh thì vẫn không chịu đa động gì đến con bé cả. Cứ như là anh muốn xóa sạch cái thực tế là con bé đã từng tồn tại vậy.”

“Norah, em muốn anh nói gì đây? Tất nhiên là cuộc sống không thể giống như cũ được rồi.”

Đừng cáu, David. Đây chỉ là một kiểu đòi phò tình huống thôi, phải không? Nếu thế em sẽ không nói gì liên quan đến con bé nữa. Nhưng em không rút lại đâu. Những gì em vừa nói là sự thật.”

Anh thở dài.

“Đừng làm hỏng ngày vui này, Norah,” cuối cùng anh nói.

“Em có làm gì đâu,” nàng nói, đoạn quay đi. Nàng nằm xuống tấm khăn trải và nhắm mắt lại. “Em hoàn toàn hài lòng về ngày hôm nay.”

Anh nhìn nàng một lúc, ánh nắng rực sáng trên mái tóc vàng của nàng, lồng ngực nàng nhô lên rồi hạ xuống nhịp nhàng theo từng hơi thở. Anh muốn lại gần và lần tay theo những đường cong tinh tế trên xương sườn nàng; anh muốn hôn lên những mấu khớp nơi các đốt xương gặp nhau rồi từ đó tỏa rộng ra như một đôi cánh.

“Norah,” anh nói. “Anh không biết phải làm sao. Anh không biết em muốn gì.”

“Không,” nàng đáp. “Anh không biết đâu.”

“Em có thể nói cho anh biết mà.”

“Em nghĩ em nói được. Có lẽ em sẽ nói. Họ có yêu nhau nhiều không?” đột nhiên nàng hỏi, mắt vẫn không mở ra. Giọng nói của nàng vẫn dịu dàng và bình thản, nhưng anh cảm nhận được sự căng thẳng đang lan dần trong không gian. “Bố mẹ anh ấy?”

“Anh không biết nữa,” anh đáp chậm rãi, thận trọng, cố gắng xác định động cơ gì khiến nàng hỏi một câu như thế. “Họ yêu nhau. Nhưng bố anh thường xuyên phải đi xa. Anh cũng nói rồi đấy, cuộc sống của họ vất vả lắm.”

“Bố em yêu mẹ em nhiều hơn là bà yêu ông,” Norah nói, và David thấy một cảm giác bất an nhói lên trong tim mình. “Ông yêu bà, nhưng dường như ông không thể bộc lộ tình yêu của mình theo cách khiến bà hài lòng. Bà chỉ luôn nghĩ ông là một người lập dị, có phần hơi ngốc nghếch nữa. Trong nhà em thường im ắng lắm, càng lúc càng tĩnh lặng hơn... Mọi người cũng khá kiệm lời khi ở nhà nữa,” nàng nói thêm, và anh chợt nghĩ đến những buổi tối bình lặng của họ, đầu nàng cúi xuống trên chiếc mũ trắng với những chú vịt.

“Im lặng tích cực đấy chứ,” anh nói.

“Đôi lúc thôi.”

“Còn những lúc khác?”

“Em vẫn còn nghĩ về nó, David ạ,” nàng nói, đoạn xoay người sang và bắt gặp ánh nhìn chăm chú của anh. “Con gái chúng ta ấy. Không hiểu trông nó như thế nào.”

Anh không trả lời, và khi anh nhìn, nàng lặng lẽ khóc, mặt vùi trong đôi bàn tay. Sau một lát, anh ngồi sát lại và khẽ chạm vào tay nàng; nàng gạt nước mắt.

“Còn anh?” nàng gặng hỏi, giọng quyết liệt. “Chẳng lẽ anh chưa bao giờ thấy nhớ nó sao?”

“Có”, anh đáp thành thật. “Lúc nào anh cũng nghĩ đến con bé.”

Norah đặt bàn tay lên ngực anh, và rồi đôi môi nàng, thấm đẫm nước quả dâu dại, ép lên môi anh, một thú vị ngọt ngào đến nhói tim tựa như sự ham muốn lan tỏa trên đầu lưỡi anh. Anh thấy mình ngã xuống, ánh nắng chan hòa trên làn da anh, và bầu ngực nàng khẽ phập phồng như con chim nhỏ dưới tay anh. Nàng lần tìm cúc áo chiếc somi anh đang mặc, tay chạm phải lá thư anh giấu trong túi áo.

Anh cởi somi ra, nhưng ngay cả trong lúc ấy, khi anh vòng tay quanh người nàng lần nữa, trong đầu anh vẫn ong ong lên ý nghĩ, *Anh yêu em, anh yêu em nhiều lắm, nhưng anh đã nói dối em*. Và khoảng cách giữa hai người, ban đầu chỉ vài li thôi, ngắn như một hơi thở, dần rộng ra và sâu xuống, trở thành một cái hang lớn mà chính anh đang đứng chơi vui trên mép. Anh vùng mình ra, lùi người lại dưới khoảng tranh tối tranh sáng, những đám mây vụt qua đầu anh rồi tản đi, và tảng đá được sười nắng ấm sực áp lên lưng anh.

“Sao vậy?” nàng hỏi, vuốt ve ngực anh. “Ôi, David, có chuyện gì vậy anh?”

“Không có gì.”

“David,” nàng thì thào. “Ôi David. Đi mà anh.”

Anh ngáp ngừng, gần như sắp sửa thú nhận tất cả mọi chuyện, nhưng rồi anh lại không thể nói ra nổi.

“Chuyện ở phòng khám ấy mà. Một bệnh nhân. Anh không thể gạt nó ra khỏi đầu được.”

“Kệ đi anh,” nàng nói. “Em phát ngán với công việc của anh rồi.”

Những con điều hâu tung cánh bay vút lên bầu trời cao, và ánh nắng ấm sục. Vạn vật xoay tròn, mỗi lần lại quay về với đúng điểm xuất phát. Anh phải nói cho nàng biết; những câu chữ đã ú lên đầy lưỡi anh. *Anh yêu em, anh yêu em nhiều lắm, nhưng anh đã nói dối em.*

“Em muốn có thêm một đứa con nữa, David ạ,” Norah nói, nàng đang ngồi thẳng dậy. “Paul đã đủ lớn, còn em cũng đã sẵn sàng rồi.”

David sững sờ, mất một lúc lâu anh không nói năng gì.

“Paul mới có một tuổi thôi mà em,” cuối cùng anh cũng cất lời.

“Vậy thì sao? Người ta nói nên dồn tất cả việc khăn tã, chăm con vào làm luôn một thể, như thế thì sẽ dễ xoay xở hơn.”

“Ai nói cơ?”

Nàng thở dài. “Em biết là anh sẽ không đồng ý mà.”

“Không phải anh không đồng ý,” David thận trọng đáp.

Nàng không trả lời.

“Chỉ có điều tính như thế vẫn chưa đúng lúc lắm,” anh nói. “Vậy thôi.”

“Anh không đồng ý. Anh không đồng ý, nhưng anh không muốn thừa nhận.”

Anh lặng thinh, anh nhớ tới lúc Norah đứng sát rìa cây cầu. Nhớ cả những bức ảnh nàng chụp mấy thứ chẳng đâu vào đâu và lá thư trong túi áo anh. Anh chẳng mong gì hơn là làm sao cho cái kết cấu mong manh của cuộc sống hiện tại được bảo vệ an toàn, để mọi thứ giữ nguyên như nó vốn thế. Mong sao cuộc đời đừng thay đổi, mong sao trạng thái cân bằng mong manh giữa bọn họ được bền vững dài lâu.

“Mọi chuyện lúc này đều ổn cả,” anh dịu dàng nói. “Sao lại phải xáo trộn hả em?”

“Thế còn Paul thì sao?” Nàng gật đầu về phía thằng bé, nó vẫn đang ngủ ngon lành và bình yên trên tấm khăn trải. “Nó nhớ con bé.”

“Làm sao nó nhớ được,” David đốp lại bằng giọng gay gắt.

“Chín tháng,” Norah nói. “Cùng lớn lên bên nhau. Làm sao nó không nhớ cho được, dù chỉ chút gì thôi?”

“Chúng ta vẫn chưa sẵn sàng,” David nói. “Anh vẫn chưa sẵn sàng.”

“Đây không chỉ là chuyện của riêng anh,” Norah nói. “Dù sao thì anh cũng có ở nhà mấy đâu. Có lẽ chỉ mình em còn nhớ con bé thôi, David ạ. Thật sự, nhiều lúc em có cảm giác con đang ở đâu đây rất gần, chỉ ngay ở phòng bên thôi, thế mà em đã quên mất nó. Em biết là chuyện đó nghe có vẻ điên rồ, nhưng đó hoàn toàn là sự thật.”

Anh không trả lời, mặc dù anh hiểu rất rõ nàng muốn nói gì. Bầu không khí đượm hương dâu. Ngày xưa mẹ anh rất hay đun mút dâu trên chiếc bếp lò xây ngoài sân, bà khuấy đều hỗn hợp sủi đầy bọt khi dâu tan dần thành nước xi rô, tráng bình thủy tinh bằng nước sôi rồi xếp kín những bình lấp lánh như đá quý lên giá. Anh và June được ăn mút ngay giữa mùa đông, hai anh em múc vụng hàng thìa mút đầy mỗi lần mẹ không để ý rồi nấp dưới tấm vải dầu trải bàn để liếm cho kỳ sạch mới thôi. Cái chết của June đã khiến mẹ anh hoàn toàn suy sụp, và David không còn tin tưởng mình có thể thoát khỏi bàn tay của bất hạnh nữa. Về mặt thống kê mà nói, họ khó có thể có thêm đứa con nữa cũng bị mắc bệnh Down, nhưng dù gì chuyện đó vẫn có khả năng xảy ra, bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra; và anh không thể mạo hiểm được.

“Nhưng có thể một đứa con nữa cũng chẳng giúp giải quyết được mọi chuyện đâu, Norah. Đây không phải là lý do đúng đắn.”

Sau một hồi lặng thinh nàng đứng dậy, phủi sạch quần soóc rồi vùng vằng đi xuyên qua đồng cỏ.

Chiếc áo sơ mi của anh nằm nhàu nhĩ ngay bên cạnh, mép phong bì trắng tinh hơi nhô ra. David không cầm lên, không cần thiết nữa rồi. Bức thư rất ngắn, và dù mới chỉ nhìn qua mấy tấm ảnh có một lần, anh vẫn thấy chúng hiện lên rõ ràng như thể chính tay mình đã chụp. Mái tóc của Phoebe sẫm và dày, giống hệt Paul. Đôi mắt con bé màu nâu, và nó giơ cả hai nắm tay mũm mĩm lên hươ hươ trong không khí, dường như đang cố với vật gì đó nằm ngoài khuôn hình của máy ảnh. Có lẽ Caroline đang giữ máy ảnh. Anh đã thoáng thấy bóng cô trong buổi lễ tưởng niệm, cái dáng dong dỏng cao và đầy cô độc trong chiếc áo

choàng đỏ ngay sau đó anh đã tìm đến căn hộ nơi cô sống, không rõ mình đến vì mục đích gì, chỉ biết là phải gặp cô. Nhưng khi đó Caroline đã đi rồi. Căn hộ của cô vẫn y nguyên như cũ với những đồ đạc thấp bè và bức tường giản dị; cái vòi nước nhỏ từng giọt tí tách trong phòng tắm. Chỉ có điều không gian quá tĩnh lặng, các giá sách đều trống trơn. Ngăn kéo bàn và tủ quần áo không còn lại thứ gì. Trong bếp, ánh sáng nhờ nhờ hắt xuống tấm vải sơn lót sàn màu đen trắng, David đứng im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng tim mình đập từng hồi bồn chồn.

Lúc này anh nằm dài, từng cụm mây trôi lững lờ trên đầu, nắng gắt rồi lại râm mát. Anh đã không cố tìm Caroline, và vì lá thư của cô cũng không hề địa chỉ trả lại, nên anh cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. *Con bé nằm trong tay cô đấy*, anh đã nói vậy. Nhưng anh lại thấy xúc động mạnh trong chính những khoảnh khắc lạ thường: khi anh ngồi một mình trong văn phòng mới; hay khi đang rửa ảnh, ngắm nhìn hình ảnh hiện lên đầy bí ẩn trên mặt giấy trắng trơn, hay nằm dài trên mặt đá âm áp trong khi Norah, tự ái và giận dữ, vùng vằng bỏ đi.

Anh mệt nhoài, và thấy mình chìm dần vào giấc ngủ. Côn trùng kêu vo vo dưới nắng, anh thoáng lo về sự xuất hiện của lũ ong. Những viên đá nằm trong túi quần ép sát lên chân anh. Nhớ những đêm hồi còn nhỏ, nhiều lúc anh thấy bố ngồi trên ghế đu nơi hiên nhà, những hàng dương điểm đầy những đốm sáng lấp lánh sinh động của đom đóm. Chính trong một đêm như thế, bố anh đã đưa cho anh một viên đá tròn nhẵn, một viên đá hình đầu riu ông tìm thấy lúc đào mương. Phải đến hơn hai ngàn năm tuổi rồi đấy, ông nói. Thử tưởng tượng mà xem, David. Nó đã từng nằm trong những bàn tay khác, từ thuở xa xưa cách đây lâu lắm rồi, nhưng cũng vẫn dưới ánh trăng ấy mà thôi.

Lần đấy là một. Còn có những lần khác khi hai bố con đi bắt rắn chuông. Từ lúc nhá nhem tối cho tới khi bình minh lên, họ luôn lách trong rừng, vai vác chạc cây, túi vải cùng một chiếc hộp kim loại đeo lưng lẳng trên tay David.

Đối với David, trong những ngày như thế, thời gian như ngừng lại, mặt trời tỏa sáng vĩnh hằng trên cao và từng đám lá khô chuyển mình dưới chân anh. Thế giới thu lại chỉ còn mình anh, bố anh cùng lũ rắn, rồi lại trải rộng ra, bầu trời cao và rộng thêm mãi, xanh thăm thẳm hơn sau mỗi bước đi, và vạn vật bỗng chậm hẳn lại đúng giây phút anh nhận thấy có vật gì đó chuyển động giữa những màu sắc của đám đất bản và lá khô, đó là những mảng màu hình thoi mà mắt người chỉ nhìn thấy được khi con rắn bắt đầu chuyển mình. Bố đã dạy anh cách đứng bất động, quan sát cặp mắt vàng khè, cái lưỡi liên tục thè ra rồi thụt vào. Sau mỗi lần lột xác, cái đuôi chuông lại dài thêm ra một chút, vì vậy căn cứ vào tiếng đuôi rung giữa khu rừng im ắng người ta có thể đoán được tuổi của con rắn, kích thước của nó và số tiền nó có thể mang lại. với những con lớn nhất, vẫn được các sở thú và các nhà khoa học, đôi khi là dân buôn rắn thềm muốn, họ có thể kiếm được năm đô mỗi con.

Ánh nắng xuyên qua những tán cây hắt lên nền đất rừng những đốm sáng, gió thổi vi vu. Rồi bỗng có tiếng đuôi rần rung lên, cái đầu rần ló ra, và cánh tay của bố anh, mạnh mẽ và vững chãi, phóng càn chạc xuống kìm chặt cổ con rần. Nhưng cái nanh nhô dài ra, sục thẳng vào lớp đất ẩm, tiếng đuôi con rần rung lên càng thêm điên dại và cuồng giận. Bằng hai ngón tay cực khỏe, bố anh kẹp chặt hai bên mép con rần đang ngoác ra hết cỡ và nhấc con vật lên: nó lạnh, khô, thân mình oằn oại như một ngọn roi da. Ông thả con rần vào chiếc túi vải và thít chặt miệng túi, cái túi đã trở thành một vật thể sống, ngo nguậy trên mặt đất. Bố anh quăng nó vào chiếc hộp kim loại và sập nắp lại. Không nói với nhau câu nào, hai bố con lại đi tiếp, trong đầu nhảm tính món tiền kiếm được từ lũ rần. Vào mùa hè và cuối thu, có những tuần hai người kiếm được tới hai trăm đô bằng cách này. Tiền này được dùng để mua thực phẩm; những lần họ tới phòng khám ở Morgantown, phí khám bệnh cũng trả bằng tiền đó.

David!

Tiếng Norah gọi vẳng đến tai anh mơ hồ, gấp gáp, xuyên qua quá khứ xa xăm, qua cánh rừng và vọng đến hiện tại. Anh chống khuỷu tay nhồm dầy, nhìn thấy nàng đang đứng bên rìa cánh đồng dâu tây chín ở tí phía xa, về mặt sừng sờ bởi vật gì đó dưới đất. Anh bỗng thấy adrenaline trào lên cùng nỗi sợ hãi. Rần đuôi chuông rất thích những thân cây ngoài nắng giống khúc gỗ kê bên chỗ nàng đứng; chúng thường đẻ trứng trong lớp gỗ mục màu mỡ. Anh liếc nhìn Paul, thằng bé đang ngủ ngon lành dưới bóng râm, rồi anh bật dậy chạy như điên, lá kê dại cào xước mắt cá chân anh, dâu tây bị giẫm nát kêu lép bép dưới chân, anh đã thọc tay sẵn vào túi quần và nắm chặt cục đá to nhất. Khi đã chạy tới đủ gần để thoáng thấy dải màu đen thẫm của con rần, anh thu hết sức ném mạnh cục đá. Viên đá nhờ nhờ chậm rãi xẻ một đường vòng cung trên không trung rồi chuyển hướng. Nó rơi xuống cách chỗ con rần chừng mười lăm phân và vỡ tan, nhân đá tím ngắt một màu sinh động và lấp lánh.

“Anh làm gì vậy?” Norah kêu lên.

Anh đã chạy tới nơi nàng đứng. Vừa thở hổn hển, anh vừa cúi xuống nhìn. Không phải rần, chỉ là một cành cây sẫm màu nằm trên khúc gỗ vỏ khô sần.

“Anh tưởng em đang gọi anh,” anh nói, về bối rối.

“Phải.” Nàng giơ tay chỉ một cụm hoa màu phơn phớt nằm ngay ngoài rìa bóng râm. “Củ cải ần Độ kia. Giống hoa mẹ anh trồng hồi xưa ấy. David, anh làm em sợ quá.”

“Anh tưởng đây là rần,” anh nói, đoạn ra dấu về phía cành cây, lắc lắc đầu lần nữa để cố rũ sạch hình ảnh quá khứ. “Rần đuôi chuông. Chắc tại anh nằm mơ. Anh cứ nghĩ em đang kêu cứu.”

Trông nàng có vẻ hoang mang. Anh lại lắc đầu để xua tan giấc mơ. Thốt nhiên anh thấy mình ngớ ngẩn khủng khiếp. Cảnh cây chỉ là cảnh cây thôi, còn sao nữa. Một ngày dường như bình thường đến lố bịch. Chim chóc hót ríu rít, và lá trên cây lại khẽ xào xạc.

“Sao anh lại mơ thấy rắn?” nàng hỏi.

“Anh từng phải bắt rắn,” anh đáp. “Để bán lấy tiền.”

“Bán lấy tiền?” nàng lặp lại, vẻ khó hiểu. “Tiền để làm gì?”

Khoảng cách giữa hai người lại rộng ra, cái vực thẳm của quá khứ mà anh không thể nào vượt qua. Tiền mua thức ăn, tiền cho những chuyến đi lên thị trấn. Nàng đến từ một thế giới khác; làm sao nàng hiểu được.

“Chúng giúp anh có tiền đi học, những con rắn ấy,” anh đáp.

Nàng gật đầu, dường như còn muốn hỏi thêm điều gì, nhưng lại thôi.

“Minh về đi anh,” nàng nói, tay xoa xoa vai. “Đi đón Paul rồi về nhà thôi.”

Họ đi qua cánh đồng, trở lại bãi cỏ và gói ghém các thứ. Norah bế Paul; còn anh xách chiếc giỏ đựng đồ dã ngoại.

Họ bước đi, David chợt nhớ tới lúc bố anh đứng giữa phòng khám của ông bác sĩ, những tờ giấy bạc xanh rơi như lá bay xuống mặt quây thu ngân. Cứ mỗi tờ rơi xuống, David lại nhớ đến những con rắn, đuôi rung lên và cái mồm há ra thành hình chữ V trong vô vọng, lớp da mát lạnh dưới từng ngón tay anh, và sức nặng của chúng. Tiền bán rắn. Anh chỉ là một cậu bé, tám hay chín tuổi, và đó là điều duy nhất anh có thể làm được.

Việc đó và bảo vệ June. *Con trông em nhé, mẹ anh hay nhòm đầu lên khỏi lò nướng và nhắc anh. Con cho gà ăn rồi dọn chuồng gà và nhổ cỏ ngoài vườn nhé. Và nhớ trông June nữa.*

David đã làm theo lời mẹ dặn, dù không được tốt lắm. Anh trông chừng June nhưng không ngăn em bôi đất cát rồi bôi lên đây tóc. Anh không dễ dàng khi em vấp phải đá và ngã lăn ra, khuỷu tay xây xát hết cả. Tình yêu anh dành cho em gái xoắn chặt cùng nỗi oán giận, đến độ anh không thể điều hòa nỗi hai thứ tình cảm đó. Lúc nào em cũng ốm đau, vì trái tim yếu ớt và vì những trận cảm lạnh mùa nào cũng hành hạ em, khiến em thờ khò khè hỏn hển suốt. Nhưng khi anh bước trên con đường từ trường về nhà, mấy tập sách lủng lẳng đeo trên lưng, chính June luôn là người đứng chờ anh, là June luôn nhìn anh và hiểu hôm ấy anh vui hay buồn, là người luôn muốn biết mọi chuyện đã xảy ra. Ngón tay em nhỏ nhắn, em thích vỗ nhẹ lên người anh, hơi gió khẽ lay động mái tóc dài lơ thơ.

Cho đến một ngày cuối tuần anh rời trường về nhà thì thấy căn nhà vắng tanh, lặng như tờ, tấm khăn kỳ lưng vắt vẻo trên thành bồn tắm và không khí xông lên lạnh buốt. Anh ngồi bệt trên hiên nhà, đói và lạnh, chờ đợi. Rất lâu sau đó, khi trời đã nhá nhem, anh thấy mẹ đi từ trên đồi xuống, hai tay khoanh lại. Bà không nói năng gì cho tới khi bước lên bậc thang, sau đó bà ngược lên nhìn anh và nói, *David, em con mất rồi.* June mất rồi. Mái tóc mẹ buộc túm chặt phía sau gáy, tĩnh mạch trên thái dương bà giãn giật và đôi mắt bà đỏ hoe vì khóc. Bà mặc chiếc áo len xám mỏng manh bó sát, và bà nói, *David, con bé đi rồi.* Khi anh đứng dậy và ôm lấy bà, bà khuyu xuống, khóc òa lên, và anh hỏi, *Khi nào cơ, bà đáp, ba hôm trước, thứ Ba, lúc đấy mới sáng sớm và mẹ ra ngoài để lấy nước, đến khi mẹ quay về nhà im ắng lắm nên mẹ biết ngay. Con bé đi rồi. Ngày ngờ thôi rồi.* Anh ôm mẹ, và không còn nghĩ được phải nói gì nữa. Nổi đau mà anh cảm nhận được nằm trong tận cùng tâm can anh, và trên tất cả là cảm giác tê dại khiến anh không thể khóc nổi. Anh choàng một tấm chăn lên vai mẹ. Anh pha cho bà một tách trà rồi ra chuồng gà, thấy có nhiều trứng bà vẫn chưa nhặt, và anh gom hết. Anh cho gà ăn và vắt sữa bò. Anh làm tất cả những công việc bình thường ấy, nhưng khi anh bước vào, căn nhà vẫn âm u, không khí im ắng, và June đã không còn.

Davey, rất lâu sau đó, mẹ anh mới cất tiếng gọi, từ cái góc tối tăm nơi bà đang ngồi, *Con hãy trở lại trường đi. Cố mà học cái gì đó có ích cho đời.* Nghe câu ấy, anh cảm thấy giận sôi gan; anh muốn cuộc đời của anh chỉ thuộc về chính anh, không còn bị vướng bận bởi những đau buồn, mất mát này. Anh cảm thấy có lỗi bởi June đang nằm dưới ba tác đất còn anh vẫn đứng đây; anh vẫn còn sống, không khí vẫn chảy vào rồi chảy ra từ buồng phổi của anh; và anh cảm nhận được nó, và cả nhịp đập của trái tim anh. Con sẽ trở thành bác sĩ, anh nói, mẹ anh không nói gì, nhưng một lúc sau bà gật đầu và đứng dậy, kéo cánh áo len sát vào người thêm. *Davey, mẹ muốn con cầm quyển Kinh Thánh ra đây, lên đây với mẹ rồi thề đi. Mẹ muốn con tuyên bố chính thức, và thật rõ ràng.* Rồi hai mẹ con cùng leo lên sườn đồi. Khi họ đến nơi thì trời đã tối, đứng dưới rặng thông lao xao gió reo, bên ánh sáng lập lờ của cây đèn dầu, anh đọc to, *Chúa là người dẫn dắt con. Mình không muốn. Nhưng mình muốn, anh thầm nghĩ, trong khi miệng vẫn đọc. Con muốn.* Mẹ anh khóc nức lên và họ lặng lẽ xuôi theo triền đồi trở về nhà, ở đó anh đã viết cho bố một bức thư để báo tin. Anh gửi đi ngay thứ Hai, ngày anh trở lại với thị trấn, với sự ồn ã và những ánh đèn rực rỡ. Anh đứng phía sau chiếc quày đóng bằng gỗ sồi đã bị mài mòn đến nhẵn thín sau bao năm dãi dầu, và bỏ bức thư trắng giản dị vào hòm.

Khi họ về tới nơi đỗ xe, Norah dừng lại để ngắm xuống bờ vai đã ửng hồng vì nắng. Nàng đang đeo kính mát, nên lúc nàng ngược lên nhìn anh, anh không nhận biết được thái độ của nàng khi ấy ra sao.

“Anh không phải cố tỏ ra mình là người hùng như thế đâu” nàng nói. Những từ nàng nói ra thẳng đuột và rành rọt, anh có thể nói ngay là nàng đã suy nghĩ kỹ, có lẽ là tự nhảm trước trên suốt quãng đường về.

“Anh không cố tỏ ra anh hùng.”

“Không à?” Nàng quay mặt đi. “Em nghĩ là có đấy,” nàng nói. “Cũng là lỗi tại em. Trong suốt thời gian dài em đã mong có người giải thoát cho mình, em nhận ra thế. Nhưng giờ thì không cần nữa. Anh không cần phải bảo vệ em mọi lúc mọi nơi nữa. Em ghét lắm.”

Rồi nàng ngồi vào xe và quay mặt đi. Dưới những vệt nắng lấp lánh, bàn tay Paul giờ lên với tóc nàng, và David bỗng cảm thấy nỗi sợ hãi đến chénh choáng dâng lên, anh không biết là vì đâu; anh biết, nhưng không thể khống chế được nó. Và cả giận dữ: đột nhiên anh thấy cơn giận bùng lên. Giận chính mình, giận cả Caroline, cô đã không làm theo những gì anh yêu cầu, cô đã khiến tình hình vốn đã bi đát trở nên tồi tệ hơn. Norah ngồi phịch xuống ghế trước và đóng sầm cửa lại. Anh thọc tay vào túi để lấy chìa khóa nhưng thay vì thế, anh lại lôi ra khối hóc tinh cuối cùng còn sót lại, một cục đá xám trơn nhẵn, hình cầu. Anh nắm chặt cục đá đang ấm dần lên trong lòng bàn tay, nghĩ đến tất cả những bí mật mà thế giới đang chứa trong nó: những tầng đá, ẩn sâu dưới lớp đất thịt và cỏ dại; những cục đá vô tri ấy, và trái tim lấp lánh ẩn giấu bên trong nó.